

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.09.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Лозан Панов

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Мария Ситнилска

като разгледа дело номер **5494** по описа за **2010** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Делото е образувано по касационната жалба на Й. К. М. против решение от 20.04.2010 г., постановено по н.а.х.д.№ 12269/2009 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателна колегия, 5-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 92291/10.08.2009 г., издадено от ВНД заместник-началника на отдел „Пътна полиция” при С.. Наведени са доводи за незаконосъобразност на въззивното решение. Твърди се, че в хода на въззивното производство съдът е допуснал нарушение на процесуалните правила, като въпреки направените в АУАН възражения, не е задал конкретни въпроси, от които да се установи противоречието между зададената скорост и констатираното нарушение и точния час на извършване на нарушението. Излагат се доводи, че съдът неправилно е обосновал фактическите си констатации, като е придал обвързваща доказателствена сила на Акта за установяване на административно нарушение, каквато сила той няма в съдебното производство. Подробни

съображения са изложени за нязаконсъобразност на наказателното постановление. Моли да бъде отменено решението на първоинстанционния съд и се остави в сила наказателното постановление.

Ответникът не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийската градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Касационната инстанция, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законсъобразността на обжалвания съдебен акт, намира касационната жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

За да потвърди обжалваното наказателно постановление, районният съд е приел, че от обективна и субективна страна, Й. М. е извършил, констатираното в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление нарушение по чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, като на 11.07.2009 г., около 09.24 ч. в гр. С., по Б. „П Я” с посока на движение от Б. “Д Ц” към ул. „Шипченски проход” е управлявала лек автомобил „Т”, модел “РАВ 4” с ДК№ В 9460 РХ и срещу връзката с Б. “Цариградско шосе” се движи със скорост 99 км/ч, при ограничение на скоростта от 50 км.ч за населено място. Скоростта на автомобила е засечена с техническо средство радар TR-4 с № 009, което фиксира точната дата и час на нарушението. Отчетеното е показано на водача на автомобила.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е приел, че с поведението си жалбоподателя е нарушил разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

Посочените обстоятелства са установени от показанията на актосъставителят А Г Лачов, разпитан в производството пред въззивната инстанция, които съдът е кредитирал изцяло като последователни и непротиворечиви. В настоящото производство не са събрани нови доказателства.

С оглед на това, касационната инстанция изцяло възприема описаната в наказателното постановление и установена в производството пред Софийския районен съд фактическа обстановка. Извършеното административно нарушение се установява, както от свидетелските показания, така и от показанията на техническото средство – скоростомер, които са показани на водача на моторното превозно средство при констатиране на нарушението.

Въз основа на тези доказателства съдът намира за безспорно установено, че на 11.07.2009 г., около 09.24 ч. в гр. С., Й. М. е извършил нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е управлявала лек автомобил „Т” с ДК№ В 9460

РХ неспазвайки ограничението на скоростта от 50 км.ч. за населено място, като се е движил със скорост, която надвишава с 49 км./ч. допустимата.

В хода на производството пред Софийския районен съд, както и в касационната жалба, жалбоподателят не спори, че на посочената в акта дата и място е бил спрян от органите на КАТ, като проверката е извършена с техническо средство радар TR-4, с № 009. Оспорва посочения в АУАН и в наказателното постановление час на извършване на нарушението, но не представя доказателства. Видно от приетата като доказателства по делото разпечатка от показанията на техническото средство интервала на засичане на скоростта е 282 мин. Предвид това, настоящата касационна инстанция приема твърдението на касатора за неточност на отразения част на извършване на нарушението за израз на неговата защитна теза.

Неоснователни са доводите, изложени в касационната жалба за допуснати нарушения на процесуалните правила в хода на производството през районния съд. Събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства са обсъдени от решаващия състав в тяхната пълнота и взаимовръзка, което е довело до извода за тяхната непротиворечивост и последователност. В тази връзка не може да бъде споделен и доводът, че свидетелските показания на актосъставителя са интерпретирани по неправилен начин от решаващия съд. Действително, първоначално свидетелят е заявил, че не си спомня жалбоподателя, но след предявяване на акта той подробно е изложил обстоятелствата, относно извършването и констатирането на нарушението. Липсата на спомени относно автомобила, управляван от жалбоподателя и относно самоличността на водача, не дават основание свидетелските показания на актосъставителя да се изключат от доказателствения материал. При преценка на тяхната доказателствена стойност следва да се държи сметка за изтеклия продължителен период от време от датата на извършване на нарушението и самото естество на осъществяваните от свидетеля служебни функции. В тази връзка следва изрично да се отбележи, че заеманата от него длъжност не следва да бъде отчетена като обстоятелство за неговата заинтересованост, каквито доводи са изложени в касационната жалба.

На следващо място, в касационната жалба се твърди, че отчетената от техническото средство скорост не е на управлявания от жалбоподателя автомобил, а на друг автомобил, който се е движел успоредно на управлявания от жалбоподателя. Това твърдение не е подкрепено с никакви доказателства, както в производството пред въззивната инстанция, така и в настоящото производство.

Относно наведеният в касационната жалба довод, че фактическите констатации на първоинстанционния съд са изведени единствено въз

основа на свидетелските показания на актосъставителя и на АУАН, на който съдът погрешно е придал обвързваща доказателствена сила, настоящата инстанция намира за необходимо да отбележи, че като страна в първоинстанционното производство, редовно призована, касаторът е имал процесуалното право да представи нови доказателства, респ. да поиска тяхното събиране от страна на съда, както и да задава въпроси към свидетелите. Той не се е възползвал от тази законова възможност, поради което е недопустимо в настоящето производство да черпи права от собственото си процесуално бездействие и да излага доводи за непълнота на доказателствения материал. В тази връзка следва да се има предвид обстоятелството, че макар и разкриването на обективната истина да е приоритет на съда, независимо от тежестта на доказване, това не освобождава страните от задължението им да докажат твърденията си, от които черпят права.

С оглед пълнота на изложеното, настоящата касационна инстанция намира за необходимо да отбележи правилността на доводите на касатора, за липсата на презумптивна доказателствена сила на АУАН в хода на съдебното производство. Систематичното място на разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, на която неправилно се е позовал въззивния съд, дава основание да се приеме, че констатациите в АУАН се ползват с обвързващата доказателствена сила единствено в административно-наказателното производство, но не и във фазата на съдебното производство.

С оглед изложените съображения, касационният съд счита атакуваното решение за обосновано, постановено при правилно приложение на материалния закон и при спазване на процесуалните правила.

Предвид изложените съображения, Административен съд С.-град, Първи касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 20.04.2010 г., постановено по н.а.х.д.№ 12269/2009 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателна колегия, 5-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

